

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa ńo kóždy łobotu w Ssmolerjež knihicziščerńi w Budničinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostać

Ssmjertna njedžela.

1. Jan. 2, 25 a 3, 2.

Ssmjertna njedžela a tajka smjertna njedžela! Kóžde lěto ma smjereč swoje žně, ale tajke bohate kaž w tutym lěće hišće-će ženje njejsu byle, tež niž w tuti žaložnej wójuje, dokelš bitwy tež sa sańdžene tsi lěta njejsu ženje tajke hórke a wótre byle. A hišće pschezo njejsu žane wuhlady, so sa krótki czař lóńž směje. Bóh wón du es džězi furrav žud i nani cžłowjek mi dokelž cžłowjekojo so pschezo hišće jeho duchej nochedža dacž hostać. Žane woprawdžite wobrocenje so i naschim ludom hišće stalo njeje. By-li měr pschischoł a sažo lěpschi czař, wulka wjetsčina by so runje tak mało wo Boha starało, kaž do tuteje wóju. Tehodla dyrbi nař dale doma pytać, tehodla dyrbinu dale wěrnosć tamneho słowa shonicž: smjereč je hrěchow mřda. Wsčudžo thodži po kraju, so by hladał, hacž njebychmy so tola hišće chzpli polěpschowacž, so njebychmy w poslednim wulkim žudze dyrbjeli wostacž a tak sa wschu wěznosć wot Božeho woblicza satorczeni wostacž. Wschetož hdyž smjereč hrěchow mřda je, dar boži je wěčne žiwjenje w Sschrystužu Jesužu. To praji nam Jan w naschim džěnknišchim słowje. To je słóž i wškosće, kiž k nam wo něčim druhim rycži hacž wo tym, sčtož na tutej semje smjereče a pschi rowach widžimy, kiž nam drje najhórczišče bolosće wsacž móže. Hdžemy jenož smjereč widžimy, rycži wón wo žiwjenju. To je to flubjenje, kotrež je wón nam flubil: to wěčne žiwjenje, niž sachodne žiwjenje, ale wěčne žiwjenje, kiž dlěje traje hacž smjereč.

Sslubjenje wěčneho žiwjenja pschi rowach, kiž su města minjeného žiwjenja.

I flubjenje je jenož hacž dotal, hladajm, hdy so nam dopjelnicž budže;

II. tajke kražne flubjenje, to shonim, hdyž jeho dopjeljenje pschidže. Móže dha pschi rowach žadny lěpschi trošot so namacž, hacž flubjenje wěčneho žiwjenje? Měť wšchaf je to jenož flubjenje, wěčne žiwjenje žane w móžemy jow na jemi, hdžič nicžo w wostanje, mčž. Wotom usčaf by czař žamo wěznosć so sežinił. Ale to je flubjenje i Božeho rta. To je to flubjenje, kotrež wón nam flubil je, a sčtož wón flubi, to wón wěcže džerži, Jeho flubjenje je hižom dopjeljenje. Sčtož wón flubi, na to móžemy so polnje spusčecž, kaž bychmy jo hižom měli. — Ale kóžde kłbo, kotrež wobkedžecž chzemy, dyrbi so warbowacž. Sčto dyrbinu cžinicž, so by wěčne žiwjenje woprawdže nasche bylo? To je to wěčne žiwjenje so bychmy woni tebje Wótza, so ty žani prawy Bóh žy a teho, kotrehož žy póžłaf, Jesom Sschrysta pósnali. Sčym njeje žane swonkowne pósnacže mēnjene. Cžłowjek móže wjele wo bosy wjedžecž a tola jeho njejnaje, wostanje bjes lubosće k njemu a bjes modlitwy. Tak dyrbinu jeho pytać pósnacž, so jeho wutrobnje wuknjemy lubowacž, tak kaž džěcžo swojemu starschemu snaje a dokelž jeju a jeje lubosć snaje, jeju tež sažo wutrobnje lubuje. Tajke pósnacže sbudžuje wjelele. Sčtož njeuuknje jesnacž jeho słowo a jeho njeuohlada i wóčkom wěry, tež žaneje nadžije na njeho stajicž njemóže. To dyrbi tehodla nasche džělo byč w tutym žiwjenju, so pytam Boha pósnacž jako jenicžleho wěrneho Boha, jako wěčne njesachodne žiwjenje, wot kotrehož wscho žiwjenje wukhadža a k kotremuž so wscho žiwjenje so wróći, so jeho pósnajemy jako wěčneho Wótza, kotrehož džěcži my so sežinili žmy, kiž we swojim žiwjenju tež

tež fwoje džeczi wołoko fcebe sšromadžic chze a je we fwojim wótznyh domje wjekefe, sbózne by chyzł widžecz. A to dyrbi naše dželo bycz, so sa tym stejimy, teho pónnacž, kotrehož nam póbłak je, Jesom Šhrysta. Wón pokafa nam wschaf pucz f Wótzej, haj, wón je sam tón pucz, a wodžer na tuthym puczu, sam njemóže jón nichtón namafacz, wón je f dyrjemi f Božej wutrobje a f jeho wótznemu domej, wón je tón frédnił, kiž naš f Bohom sjedna. Tehodla móže prajicž: nichtó njepšchindže f Wótzej, fhibe pšchese mnje. We wěrje do jeho fłowa pónajemny jeho, we wěrje fow. jemu pšchepodamy, fow na njeho pšchecžamy. Šchtóž jeho njejnaje, fa teho budže pšchichod nóz, hižo prjedy, hacž fa njeho nóz fmičercze pšchindže, žaložna nóz, hdyž do fmičercze fameje dyrbi. Potom nicžo, nicžo jemu njewoſtanje. Jenož Šhryſtuš jemu woſtanje, hacž doma w měrje wumrjecž móže, abo w furowej wójnje žiwjenje woſtaticž dyrbi. Wón dže fobu. Šsmny jeho prawje pónali a to, ſchtož wón nam je, potom fow jow hižo wěczne žiwjenje do wutrobny puſcheczi. A fłubjenje wěczneho žiwjenja dawa nam fwełko fa tón fweł, kiž ſady rowa leži, wono je kaž fłowzo, kiž ſkhadža nad rowom, hdyž jeniſke fłowczko ſkhadža nad nim. Šižo tuto fłubjenje je kražny troſcht pšchi rowach, móže fšly ſetrčez.

II. Kač kražne pač hačle budže, hdyž jeho połnu kražnoſeč ſhonimy tam, hdyž fow dopjelnicž budže. W čim budže dha wěczne žiwjenje, wěczna ſbóžnoſeč wobſtačž? W tym, fwanu prajicž, ſo mojič lubych ſažo wohladam a jich ženje wjazny njeſhubju, ſo jim kóžde njeprawo wotproſhecž móžu, ſchtož pšchi jich rowje wjazny njemóžach, ſo jich wohladam bjes fšlow w połnym ſbožu. Ale jenož to nam hiſchecze połnu ſbóžnoſeč njebny mohło wobradžicž. Jan pokafa nam hiſchecze kražniſche žiwjenje. Moji najlubſchi, my fmy nětk Bože džeczi, ale ſjewiło fow hiſchecze njeje, ſchto my budžemy. My wěmy pač, hdyž fow ſjewi, ſo my jemu podobni budžemy. Kački wohlad! Šižo mjes čłowjekami fow něchtóžkuli f tym hordži, hdyž móže f druhemu prajicž: ja fym tač wjele kaž ty. Nětk budžemy Bohu podobni. To njebny f wěrjenju było, hdy njebny Bože fłowo famo nam to prajiko. Šchtož wschaf jeho bójjtwe, jeho bójjku wschekomóz a wschewědomnoſeč naſtupa, njemóžemy fow jemu ženje rumi ſežinicž. Něſchto druhe je f tym mēnjene. Šižo na ſemi rēka fa naſ: wy dyrbicze dokonjeni bycz, runje jačo waſch Wótž w njebjekach dokonjany je. Ale hdy dha jow na ſemi hdy čłowjek tač dalofo pšchindže? Šo tač dalofo pšchicž njemóža, tehodla najlěpſchi mjes nami ſdyhujaja a fow rudža. Tehodla ſteji wschaf tež Šhryſtušowe ſemſte žiwjenje tač wyſoko wyſche kóždeho čłowjekeho žiwjenja, ſo wo fcebi prajicž móže: moja jēž je ta, ſo bych činił tu wolu teho, kiž mje póbłak je a ſo bych dokonjał jeho ſkutk. Ja a tón Wótž fmož jedyn w kóždym naſtupanju. Tam we wěcznym žiwjenju tež my nicžo druhe njebudžemy chzycž, nicžo druhe myſlicž, hacž to, ſchtož našch Bóh chze. Tam budže jeho wola tež našcha wola, jeho myſle tež našche myſle. Tam fow žane ſdychowanjaja wjazny njebudže fšlyſhecž tehodla, ſo jeho wola fa naſ čłowjekow tola huſto tač čzežka je, ſo wot naſ huſto něſchto druhe fcebi žada hacž ſchtož my chzemy, ale tam budže lute fowjate wjeſle na tym, ſo jeho wola tajka dobra, tajka fowjata, tajka ſbóžna je. Potom fmy tón wyſoki wotyknjeny kónž dozpili, ſo dokonjeni fmy kaž wón. A teho dla budža ſbóžni wschicžny, kiž fow ſe ſprawnej wutrobu ja tym ſtali. — Rumi jemu budžemy. Tač rēka pač tež: my budžemy wobfcedžecž, ſchtož wón ma. Potom njebudže žana nuſa, žane žadanje wjazny. Kóžde žadanje je dopjelnjene, wjazny, wjele wjazny hacž hdy fcebi myſlicž móžemy, doſtanjemny. Šchtož moje je, to je tvoje. Tač budže tón wěczny Wótž potom tež f nam rjez. Šchtož jeho wobſbožuje,

wobſbožuje tež naſ. Jeho połnoſeč budže našcha połnoſeč, jeho ſbože našche ſbože, jeho ſbóžny mēr, po kotrymž fmy jow huſto žadanje mēli woſebje w tuthym čzežkim čzaſu, budže našch mēr, jeho žiwjenje našche žiwjenje. Njeje to doſeč a nadoſeč? Wjazny fcebi tola žadacz njemóžemy hacž ſo je mu rumi budžemy.

Kač budže pač tajke móžny? A Jan wotmolwi: pšchetož my jeho wohladamy, kačkiž wón je. Šižo to je nowy kražny boč wěczneho ſbóžneho žiwjenja, ſo jeho wohladamy wo kotrymž fmy tudny jenož fšlyſcheli, wot kotrehož kražnoſeče fmy tudny jenož někotre pruhi widželi, wot kotrehož luboſeče hižo wschelake kražne wopokafma fmy doſtali. Mójjaj pšchicžwaſche fwoje woblicžo, jačo Bóh nimo njeho čehnjecze, a Jeſuſowi wučžobnižny džachu hižo, jačo fwojeho miſchtra pšchekražnjeneho a Mójjajaja a Šeliſaja w njebjekaj jažnoſeči wohlddachu: tudny je nam dobre bycz, tudny chzemy hēty twaricž. Kač nam hačle budže, hdyž wěczneho Boha fameho wohladamy w połnoſeči jeho wěczneje kražnoſeče! A dočelž jeho wohladamy, teho dla budže tež wscho druhe ſbože našche fow ſežinicž. Šchtož jeho widži w jeho fowjatoſeči a kražnoſeči, w žylej kražnoſeči jeho luboſeče, tón pónajje, ſo je wschitko fowjate, dobre a ſbóžne, ſchtož wón chze a njebudže nicžo druhe chzycž, hacž ſchtož wón chze. Na ſemi chzemy huſto něſchto druhe hacž wón, dočelž jeho prawje njejnajachmy ani njepšchicžmy. Dočelž jeho widžecž budžemy wot woblicžaja, dyrbinny w jeho bliſkoſeči tež wschitko wužiwacz, ſchtož wón ma. A wołoko njeho je luta ſbóžnoſeč. Wola njeho je to přeňſche ſajaklo, to přeňſche žiwjenje je fwojim čzečpenjom, fwojej nuſu, fwojimi fšlyami, fwojej fmičerczu. Wschitko, wschitko je fow wowe ſežinito.

Tehodla proſby tež Šhryſtuš: Wótče, ja chzu, ſo čzi moji bychu moju kražnoſeč widželi. W tym leži to žyle wulke wěczne ſbože. Jow na ſemi drje druhdy je ſpodžiwanjom rjeknjemy: tajke něſchto hiſchecze ženje njeſšym widžak. Kač budžemy fow džiwacz, hdyž tanna kražnoſeč pšched naſchimi woczemi ſkhadžecž budže, kotruž hiſchecze žane wěczko njeje widžak, žane wucho njeje fšlychak a kotraž hiſchecze do žaneje čłowjekowe wutrobny njeje pšchicžka. Šjewiło fow hiſchecze njeje, ſchto my budžemy, praji Jan. Šotſiž fow Šhryſtuš pónali jačo fwojeho wumožniſka a pšchec njeho Boha jačo fwojeho Wótžaja a fow w nim wumrjeli, čzi widža, čzi wužiwaju hižo. Chzyli jich dla žarowacz? Duž poſbēhujimy woſebje džentža a pšchi rowach, tuthyč mēſtach minjeneho žiwjenja našche wutrobny. Šſlubjenje wěczneho žiwjenja je to jenicžke, ſchtož móže naſ troſchtowacz pšchi nich, hdyž ſtoržimy na minjene žiwjenje našchich lubych, ale tež to, ſchtož wěſeče troſchtuje. Kražne fłubjenje je. Džakujmy fow našchemu Bohu, kiž je jo nam dač, džakujmy fow našchemu Wumožniſkej, kiž je žiwjenje a njeſachodnoſeč na fwełko pšchicžek. Dar Boži je to wěczne žiwjenje w Šhryſtuſu Jeſuſu.

A njebjekam, f njebjekam
Chze fow hižo dawno nam;
Šchto my žiwjenja tam ſteja,
Bože džeczi wschē mits džēja,
Anježe, pomhaj nam tež tam!

j. em W. w Bi.

Luther a ſpěwazy ptaczč.

Ty lube něžne ptaczatko,
Ja poſhilam pšched tobu fow
A tež fwoj klobuſ ſežahnu.
Ty fow tač pēkne, wjekefe,
Njech nałēcžo, njech ſhama je,
A nimaſch ſtarocž žanu.

Na tvojich schvižnych halojach
 We wichorach a njewjedrach
 Swój kherlusch sanoschujesch.
 Wot šwitania hač do nozy
 Wot Božej' wulkej' dobroty,
 Ty hrónčžo jaspěwujesch.

Ja widžu wšchudžom štyř a strach,
 Ja khodžu kaž we mróčelach
 Pošmurjenny a šrudny; —
 Ty spěwajsch a ja womjelnu
 A nježu pšchah a čezkótu.
 Ach, kajki čłow'k šym bludny!

Mam pšched tobu šo hańbowacž,
 Twój spěw pak k wutrobje chzu wšacž
 A wulnyč hiščeže wjele.
 Pšches tajke male štworjenječžo
 Bóh Wóčez pšchekraŕnuje šo,
 Mam dobru wučžbu ščejele.

Šchtó je tu doktor, wučženy?
 Ja nješšym! To šy ptacžžo, ty
 Šaj ty mje prawje wučžišč.
 Šchtož khróblošč je a dowěra
 A wěriwym šo pšchiklušča
 Mi kašajsch a mje nucžišč.

Měj džak ja dobru wučžbu wšchu,
 Wot nětkka šem šo próžuju,
 So spěwacž chzu a wěricž,
 Na Boha štajicž nadžiju
 A frutu hajicž dowěru
 Wšchu starošč wot šo čžericž!

Šhwal Šnješa, moja wutroba,
 Budž spěwarčka a předarčka
 Wot Božej wulkej hnady.
 Šacž dotal kraŕnje pomhał je;
 Čže njepuščeži, nješabudže,
 Wšchu bojošč wostaj šady!

Jan Wařtař.

Rowy našče.

A rowam dženkša šstupamy, pšchenny wot lubošče. W lubošči, š džakowanjom, š rořkacžom, še žarowanjom špominamy na tych, kiž tam směrom špja w šemi domjazej, mješ tym šo tu horze bėdženje šo hiščeže howri wo tutu šemju domjazu, to bėdženje, w kotrymž namaka tak někotry šmjercž a row, row w šemi zušej, nješnatej. Š domišny, š kerčowa našče myšle křwataja do daloka na kerčow hobřski, hdžež rjeřojo špja, rjeřojo našči a rjeřojo ludow nješpšecželskich. Kiž šebi bėchu w žiwjenju š nješpšecželom a horze bitwy bijachu, woni tam hromadu špja, šjednocženi nětk w šmjercži w šamřnej šemi. A nješč tež zuša tuta šemja nam tu domach, jim, tym rjekam padnjenny, wjaz zuša njeje, jim domjaza bu, pošlednu komorku poškiežejo jim. A poškwjećena bu ša pošledni domčř tuta šemja jim pšches kreš čžoplu, čžerwjenu, kotraž čžerješče š jich ranow hlubokich poškwjećena pšches kreš tyřazow. Zuša šemja šwjata šemja bu, kerčow wulki, kerčow dořtořny, kerčow jenicři prawy ša rjekow wšchěch, kotřiž wojujo hromadu, hromadu tež do šmjercže

džěchu. Tam šjednocženi woni wšchitzy derje špja a šwojoh' měra maja, šwojoh' měra, kotřiž kařež jenotliwemu a tak wšchěm našča wola nješbudže. Woni tam derje špja, my tu w tej čžerwjecži teho wójniřeho čžarša a tola šařo w tej wěrnej, lubej domišuje, wot tamnych rjekow nam šchitaney, my křwatamy w duchu k tym rowam a wopominamy tych, kiž tam směrom špja še žarowanjom, š rořkacžom, š džakowanjom, š lubošču. Tak pšchimy tež tute rowy w dalokaj šemi najrjeřišcho, křadžo na rowy lube drohe tam w tej šemi dalokaj tu rōžu čžerwjenu tej lubošče, tu rōžu mōdru nješapomnicři a k tomu tu hařožku šelenu nadžije žiwjeje. — Šaj k rowam dženkša šstupamy, pšchenny wot lubošče! —

D šbožny dom!

D šbožny dom, hdžež tebe hospeduja,
 Wšchěch duřchow pšchecželo, Šnješ Šeřuřo,
 Wot wšchitkich hořči, kotřiž pšchikřadžuja,
 Čže powitaju nanajwjeřelscho.
 Hdžež wóčžo kōždžicři na tebe hlada
 A kōžda wutroba čži šlužicž chze
 A kōžda duřča šlyřecž horžo žada,
 Šchtož tvoja wola, tvoja rada je.

Do šbožny dom, hdžež mandželřki a žona
 We tvojim duchu šjenocženaj štaj,
 Hdžež jenak tvoje Šmmauřke hona
 We šbožu tvojej' hnady křodžitaj.
 Mješ domapřtanje a žohnowanje,
 Mješ šbože abo štyř jej' potřiechi, —
 Za proštwu: „Šeřu, šchtož šo něhdže štanje,
 Ty pšchi nař wostan!“ jeju štowarřchi.

D šbožny dom, hdžež mōlcři k tebi nořča
 Še šobuprořšenjom a modlenjom,
 Hdžež džěři šahe wučža, šo čže prošča:
 Pař, Šeřuřo, nař š tvojim křieřkom.
 Hdžež pšchi tebi šo wšchitzy šhromadžuja,
 Hdžež je twój Bethel a Bethanija,
 Hdžež pšalm a kherlusch tebi jaspěwujaja
 A we tebi šo šbožnje wjeřela.

D šbožny dom, hdžež šlužomni čže šnaja
 A tebi šluža š pořnej šwěrořču,
 Pod tvojej wocži šwoje džělo štaja
 A šwobodni we tvojej hnady šu.
 Hdžež wotrocžž a džowki šwoje próžž
 Čži wěnuja a šwoju šlužbu wšchu
 A šwěri kōždy džěř we tvojej mořž
 We wulřim a we mařym wostanu.

D šbožny dom, hdžež ty wšcho šbože džělišč,
 Pšchi kōždym wjeřelu čže witaju,
 D šbožny dom, hdžež k šrudženny šo bliřiřč,
 Ty ščarjo je šwojej pomořž;
 Šacž budže dženkša džělo dořonjane
 A kōždy čžehnje š tvojim wodženjom
 Tam, hdžež šu wrota parlowe te rjane,
 Hdžež je našč wěčny, krařny, wōžny dom.

Bo Šh. Š. Špitta

Šh. Š. Wařtař.

Lutherowi pomozny.

V.

Raspar Cruziger.

§ Rasparom Cruzigerom mjenujemy dženka pišma-
wjedžerja reformaznje. § pravym mjenom wón Kreuzinger
rěkaše a bě s Lipska, hdžez bě so 1. wulkeho rózka 1504 narodžit.
1519 pschipošluchashe wón pschi tej t. mj. Lipsčanskej dispu-
taziji. Šchož tam štyšeshe, to tak w nim skutkowashe, so bu
s pscheczelom reformaznje a Lutheraj a jeho skutkej s pomoz-
nikom. Pobhwjchi we Wittenbergu s Lutherowym wučomzom,
studuje tam theologiju, matematiku, pschirodospytanosj a lékař-
stwo, bu wón 1524 s rektorom a s předarjom w Magdeburgu.
W lěcze 1528 wrócezi so sašo do Wittenberga a bu s Lutherom
pschi hrodowskej zyrkwi s předarjom a s dobom tež s wučerjom
theologije.

Pschi pscheložku biblije je wón wošebje se swojej lékařskej
a pschirodospytaniskej wědomosje dželw spěchowal. Bhwajo
wošebje wuschitny, rěče a rěčane słowa napišacj a šapišacj,
je wón pschi wšchelafich jednanjach wo wězach wěry jako šapšo-
war šobu byl a tuto wuschitne dželw wubjernje dokonjal. Zeho-
dla je tež runje wón tón byl, kotryž je wjele předowanjow a
rěčow Lutherowych šapšal a k wosjewjenju pschihotowal, tak
šebi wošebiteho džaka dohwajo.

Luther šebi jeho duž te. jara waješhe, a po Lutherowej
radže tež kurwjerch Jan Bjedrich Cruzigera do Lipska nje-
puscheci, jako bu 1539 tam powołany. Cruziger wosta we
Wittenbergu, tola Lutherowe dželw po Lutherowej šmjerezi ša-
stawacj — tak bě šebi to Luther ša čaš žiwjenja myšlit, —
wón njeje dołho mohł. 16. nobembra 1548 wón wurje,
pschenapinany wot swojeho wučeneho džela. Bhwajo šlaby po
čžele bě wón to byl, šchož jeho mjeno Cruziger praji: ššchiz-
noschjet. Na wobrašach, kotrež čži Lutheru a jeho pomoznikom
pokasuja, šesnajesch Cruzigera na jeho dołhej brodže. Tež tutón
Lutherowy pomoznik je ženjeny byl a jena s jeho džowkom je so
posdžišcho s Janom Lutherom, s Lutherowym najstarschim
šynom woženita.

Se Šerbow, ša Šerbow.

17. nobembra t. l. šwjeczešhe w Budyščinje knjes šarač
em. Jurij Libšch šwoje 60. narodninu. Kaž w jenej šwójbje
je to bylo w šerbskim ludu hacž dotal waschnje, so so nad wo-
šebnymi šerbskimi wótcžinzami wot Boha špožčenymi dnjami a
hodžinami wješeli žyly šerbski lud, ewangeliski a katolski, tak je
to tež dženska hiščeže a tak tež to dyrbi wostacj. A tak tež naiče
njedželske šopjenšo dženska knjesej šararjej Libšchej pschistupi a
jemu, wjele šboža k 60. narodninam pschejo pschiwola: „Bouhaj
Bóh“ wam w dalšchim skutowanju a dželanju Bohu k čžejci a
Šerbam k špomozenju!“ Tuto pschecze wukhadža s džakownych
wutrobow; kotrež, wopominajo wšcho to, šchož nam tydženja
w našchim tydženiku „Šerbske Nowiny“ wo tutym našchim
wótcžinzu prajene a šlawjene bu, so wješela nad tym, so je
knjes šarač Libšch, tutón džej pschi pschibjere „a wotšhorjenju
wofřjedž žohnowanjapokneho džela šwjeczi“ mohł; tuto pschecze
štawa so w tej wěštej nadžiji, so budžemy my Šerbjo hiščeže
dołhe čžabny psches pjero a rt našcheho šerbskeho wótza kaž šwješe-
leni tak tež spěchowani.

§ Šrodžiščeja. Šóndželu, 29. oktobra. so nam město
šermušchneho předowanja, kotrež běchmy hižo njedželu štyšeli,
liturgiska šwjatocžnosč posčiczi, w kotrež so nam pschicžina,
šhód a plód reformaznje rošestaji. Šlowne myšle běchu: nusa

žyrkwoje; Bože słowo to šwětto w čžemnosčzi, Lutherowe wustu-
penje pschecžiwow wotpuskej se šwojimi 95 praschenjemi; Šesuš
Šhrjštuš jenicžki Šbóžnik šwěta, Šhrjštušowu wumóžerški škut
psches wěru našch pokoj a našcha móž.

Na jubilejskej Božej šlužbje nam 2. šor. 4, 6. pokasa, kaš
je Bóh šwoje štworicželske šlowo: Budž šwětto! psches refor-
maznju žyrkwoje s nowa wěrne ščžiniš. Ššebi rošpominachmy:
Šbóžny dar, kotryž je Bóh psches Lutherowu šlužbu nam darik;
džakny nadawł, kotryž mamy my jako džeczi reformaznje do-
pjelnicž. Wunoschł šwjedženskeje kollekty bě 93 šr.

Na popołdnishim džecžaznym šemšchenju so šchulskim džē-
čžom wšchelafe wobrašy a šlawišny s Lutheroweho žiwjenja
psched woczi štajachu. Šo wobšamšujenej Božej šlužbje džeczi
na wšy „Šed'n twjerdy hród je našch Bóh šam wušpěwachu,
šchož pomšchittkowne špodobanje šbudži.

§ Wjelecžina. Šednorje drje, tola niz mjene šwjatocžnje
šwjeczešhe našcha wošada tón džej, na kotrymž psched 400
lětami pschi hrodowskej zyrkwi we Wittenbergu s Lutherom
nowy čžak šastupi. Šano ½9 hodž. šhromadžichu so wješne
towarštwu s šhorhojemi, pacžerški džeczi se šwojimi wučerjemi
a mnoho wošadnych w šarškim šworje, so bychu w šwjedženi-
škim čžahu do Božeho doma čžahnyli. Šo šwjatocžnym špěwje
žyrkwinskeho šhora šakšincža móžnje psches Boži dom Lutherowy
šhěrlušch: „Šed'n twjerdy hród je našch Bóh šam“, a wošadny
duchowny štupi na šlětku, so by šwjedženske předowanje džeržal
wo tym šlowje Ššwjateho Pišma: „Budž šwětto!“ Nje-
našpomnjene njech njewoštanje, so bu tuta Boža šlužba hiščeže
psches to wošebje wušběhnjena, so buch pschi njej k přenjoni
rašej trjebane te nowe běle wódžecža ša wotšar a šlětku, šhoto-
wjene pola ššarg. Ššaff w ššamjenizy, a te nowe ewangelij-
šlidto, šhotowjene po wšřowanju twarškeho radžicžela Šeššiga
w Lipsku; wšchitko to bu žyrkwi wot jeneho lubeho daricžela ke
škonfirmasi jeho džowki darjene. — Wšchšiche šchulške rjadownje
běchu hižo džej přjedny dopołdnja w 9 hodž. reformazjšku šwja-
tocžnosč měle, k jim bě k. wučer Ššlechtner rěčal wo tym, kaš
je našch jubilejny reformazjški šwjedžej jene čžiche pučžowanje
w nutrych myšlach k pokřwjecženym měštnam. Šopoldnju
šš. oktobra wuwjedžeschtej so ša šchulške džeczi Wjelecžanskeje
šchulškeje gmejny dwě šwjedženskej hrě: „W Lutheraj ššahrodže“
a „Na čžekanzu do Wittenberga.“ Wošadny šarač pokasa pschi
tym džecžom, kaš je Luther džeczi lubo měl. Wječžor we 8 hodž.
wotně so potom šwójbnny wječžor, kotryž bě jara bohacže wo-
pytany. Wošadny šarač postrowi a rěčeshe pschi tym wo Lu-
theru a šwójbnnym žiwjenju. Šnjes wučer Ššlechtner mějeshe
šwjedženski pschednoschł, pokasujo Luthera jako žyheho Ššemža.
Šyrkwinski šhor špěwashe, nawjedowanu wot k. šantora Ššaešera,
džeczi deflamowachu a tej přjedny našpomnjenej hrě so hiščeže
raš hrajeschtej, tak bě to jedyn rjany šwójbnny wječžor.

— Jeho ššarowski wšřokosč našch ššonprnyž je, Ššžizu
wopytawšchi, šebi wutrobny wšchěch dołyl, kotřž jeho paš s daloka
paš s bliška šššnachu, a tak tež wěšče wutrobny wšchěch Ššerbow,
wo kotrychž wón dobre šlowa rěčeshe, niz jeno, kaš je so hižo
pišalo w Budyššinku, ale tež na psch. w Ššubiju. Ššwajški,
ššarowski dom s ludom a lud s ššarowski domom wšššaze,
buchu wěšče pokřhljene a wobnowjene w tutych dnjach, a njech
wone to bhwaja dale k ššpomozenju našcheho ššraja a luda.

Zamolwity redaktor: šarač Wyrčač w Nosacšcach.

Soburedaktor: šarač Mróžak we Ššupoji.

Čšščeš a nakładnik: M. Ššmoleš.